

Sygn. akt III KK 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 lipca 2014 r.,
sprawy R. N.
w przedmiocie zadośćuczynienia i odszkodowania
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 września 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 15 maja 2013 r.

postanowił :

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną ;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża R.**

N.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 15 maja 2013 r., na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – *a contrario* – oddalił wniosek R. N. o zasądzenie zadośćuczynienia.

W apelacji od tego wyroku pełnomocnik wnioskodawczynie zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, kwestionując kryteria przyjęte przez sąd za podstawę oddalenia wniosku.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 10 września 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację pełnomocnika za oczywiście bezzasadną.

Od tego wyroku kasację wniósł pełnomocnik wnioskodawczynie, zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego – nieprawidłową interpretację przepisów art. 19 Konstytucji RP oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nie ważne... . W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie wnioskodawczynie 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy, których doznała wskutek bezprawnego pozbawienia jej wolności, jak również za późniejsze prześladowania zakończone zmuszeniem jej do emigracji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego stanowi jedynie zmodyfikowanie – dla potrzeb postępowania kasacyjnego – zarzutów przedstawionych uprzednio w apelacji w postaci błędu w ustaleniach faktycznych. Z treści uzasadnienia kasacji wynika jednoznacznie, że zarzuty skarżącego odnoszą się do ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego. Tymczasem w świetle art. 523 § 1 k.p.k. podstawą kasacji nie mogą być zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych czy też błędnej oceny poszczególnych dowodów.

W sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji pełnomocnika wnioskodawczynie i uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób w pełni odpowiadający wymogom ustawy procesowej, uznać należy, iż kontrola instancyjna była prawidłowa.

Wobec nie stwierdzenia w sprawie jakichkolwiek uchybień o charakterze określonym w art. 523 § 1 k.p.k., dzieląc argumentację przedstawioną przez

prokuratora w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k.